

Kniha Daniel — osmdesát pět

Odhalení prorocké cesty: Božská souvislost historických mezníků

Jeff Pippenger

2024-02-18

Sto dvacet šest let po vzpouře roku 1863 bylo v roce 1989 odpečetěno posledních šest veršů jedenácté kapitoly Daniela. Poznání, které bylo v tom roce odpečetěno jako první, bylo rozpoznání reformačních linií posvátných dějin a zjevení, že všechny jsou navzájem paralelní. Poté se v roce 1992 začalo rozvíjet světlo posledních šesti veršů. První veřejná představení těchto pravd byla v roce 1994 a tématem byly reformační linie. V roce 1996 byl vydán časopis s názvem *The Time of the End*, který určil posledních šest veršů jedenácté kapitoly Daniela.

Rok 1996 byl rokem, kdy bylo poselství formalizováno; jde o mezník, který je paralelou k formalizaci poselství Williama Millera v roce 1831. Millerovo poselství bylo oznámením o otevření soudu a posledních šest veršů Daniela jedenácté kapitoly bylo oznámením o uzavření soudu. Předmětem Millerova poselství byl prorocký čas, jak je zjeven v Bibli. Předmětem posledních šesti veršů Daniela jedenácté kapitoly byl moderní Řím (padělaný král severu). Metodologií zjevenou Millerovi bylo jeho 14 pravidel prorockého výkladu. Metodologií zjevenou v roce 1989 bylo „řádek za řádkem“ reformních hnutí.

Millerovo dílo zahrnovalo ustanovení Božího slova jako autoritativního, v protikladu k papežským tradicím a zvykům, které byly ve světě v platnosti po dobu tisíce dvou set šedesáti let. Z tohoto důvodu bylo Millerovo poselství poprvé zveřejněno roku 1831 (čímž se Millerovo poselství formalizovalo), přesně dvě stě dvacet let po vydání Bible krále Jakuba. Dílem *Future for America* bylo určení úlohy Spojených států při uzdravení smrtelné rány papežství v brzy přicházejícím nedělním zákoně. Z tohoto důvodu byl časopis *The Time of the End* vydán roku 1996 (čímž se toto poselství formalizovalo), přesně dvě stě dvacet let po vzniku Spojených států v roce 1776.

Rozpoznání dvou set dvaceti let, která spojovala téma každého reformního hnutí s historickým referenčním bodem, nebylo rozpoznáno až do doby dlouho po 11. září 2001, neboť teprve když onoho data přišlo třetí běda, vedl Pán svůj lid zpět ke starým stezkám Jeremiáše, kapitola šestá, verše šestnáct a sedmnáct. Právě tam bylo znovu objeveno světlo „sedmi časů“ a jak se toto světlo rozvíjelo, vyšlo najevo, že dvě stě dvacet je číslo, které spojuje Daniel 8, verše 13 a 14. Ve verši 13 je označeno prorocké vidění dějin „chazon“ a ve verši 14 je označeno vidění „mareh“, totiž „vzezření“. Spojení mezi těmito dvěma verši je to, čemu Gabriel přišel Daniela naučit, a Daniel představuje Boží lid posledních dnů, který dospívá k pochopení spojitosti mezi těmito dvěma viděními.

Vidění ve třináctém verši představuje „sedm časů“ (dva tisíce pět set dvacet let) a vidění ve čtrnáctém verši představuje dva tisíce tři sta dnů (let). „Sedm časů“ proti jižnímu království Judovu, které představuje Judu, Jeruzalém a svatyni, začalo roku 677 př. Kr. a dva tisíce tři sta let označujících obnovení Jeruzaléma a svatyně začalo roku 457 př. Kr.

Dvě stě dvacet let spojuje tato dvě vidění a číslo dvě stě dvacet bylo rozpoznáno jako symbol spojitosti mezi pošlapáváním zástupu a svatyně ze strany pustošících mocností pohanství a papežství, které je znázorněno jako rozptýlení a Boží rozhořčení. Dvě stě dvacet let svázalo vidění satanského díla pošlapávání svatyně s viděním zbožného díla obnovy téhož chrámu. Dvě stě dvacet let je tedy symbolem, který představuje posvátnou spojitost.

Právě tak, jako milleritské hnutí skončilo při vzpouře roku 1863 a poté o sto dvacet šest let později přišlo hnutí třetího anděla, čímž se zdůraznilo, že tato dvě hnutí byla spojena symbolikou „sedmi časů“ (sto dvacet šest), tak i dvě stě dvacet let spojovalo Millerovo ustanovení biblického poselství roku 1831 s vydáním Bible krále Jakuba roku 1611; právě tak totožné časové období spojovalo Future for America se vznikem Ameriky, když určovalo konec Ameriky.

Dne 22. října 1844 přišel Posel smlouvy náhle do chrámu, který vztyčoval po šestačtyřicet let od roku 1798, konce prvního rozhořčení, až do roku 1844, konce posledního rozhořčení. Jeho vstupu do chrámu předcházelo vylití Ducha Svatého v hnutí Půlnočního volání, které bylo předobrazeno Kristovým triumfálním vjezdem do Jeruzaléma. Tito dva svědkové potvrzují, že až se hnutí Půlnočního volání bude v posledních dnech opakovat, Kristus vztyčí chrám sto čtyřiceti čtyř tisíc. Tato dvě hnutí, v nichž se naplňuje Půlnoční volání z podobenství o deseti pannách, jsou navzájem souběžná.

„Často bývám odkazována na podobenství o deseti pannách, z nichž pět bylo moudrých a pět pošetilých. Toto podobenství se naplnilo a naplní do nejmenšího písmene, neboť má zvláštní vztah k této době a podobně jako poselství třetího anděla se naplnilo a bude i nadále přítomnou pravdou až do skonání času.“ Review and Herald, 19. srpna 1890.

Dějiny mileritů (hnutí prvního anděla) představují stupňující se projev Boží moci, který započal, když byla roku 1798 odpečetěna kniha Daniel. Tato moc vzrostla, když 11. srpna 1840 sestoupil anděl ze Zjevení 10. Poté přišlo první zklamání 19. dubna 1844 a nakonec vedlo k vylití Ducha svatého na táborovém shromáždění v Exeteru, které započalo 12. srpna 1844 a dále se šířilo jako přílivová vlna po celé zemi až do 22. října 1844.

Dějiny Future for America (hnutí třetího anděla) představují stupňující se projev moci Boží, který započal, když byla v roce 1989 odpečetěna kniha Daniel. Tato moc vzrostla, když anděl ze Zjevení osmnácté kapitoly sestoupil 11. září 2001. Poté přišlo první zklamání 18. července 2020, které nakonec povede k vylití Ducha Svatého, jež se bude dále šířit jako požár po celé zemi, dokud Michael nepovstane a neuzavře se doba milosti.

Dne 22. října 1844 se naplnilo několik proroctví, čímž se ukazuje, že při brzy přicházejícím nedělním zákonu se opět naplní několik proroctví. Jedním z těchto proroctví je prodlení vidění, jak je znázorněno ve druhé kapitole Abakuka. Druhá kapitola Abakuka označila zkušenost jak hnutí prvního, tak třetího anděla. Obě hnutí jsou postavena před spor o správnou biblickou metodologii, který se odehrává mezi těmi představiteli hnutí a dříve vyvoleným lidem, jenž je v průběhu tohoto sporu mýjen.

Poselstvím, jež měli strážci v dějinách prvního anděla hájit, bylo ztotožnění pravd (Millerových klenotů), které byly nakonec znázorněny na dvou posvátných tabulích z let 1843 a 1850. V průběhu tohoto zápasu mělo dojít ke zklamání, které vyznačilo oddělení od dvou zneprátených tříd, a k povolání věrných k hlubšímu posvěcení.

Poté Abakuk vymezuje rozdíl mezi dvěma třídami zapojenými do procesu zkoušení základních pravd. Tento proces zkoušení, který zahrnoval spor mezi oběma třídami a který 22. října 1844 umkl, skončil právě tam, kde končí druhá kapitola Abakukova.

Hospodin je však ve svém svatém chrámu; ať před ním umlkne celá země. Abakuk 2,20.

Pán náhle vstoupil do svého mileritského chrámu a celé zemi tehdy příslušelo zachovávat mlčení, neboť nastal předobrazný Den smíření a začal soud nad mrtvými. Prorocké dějiny druhé kapitoly Abakuka skončily 22. října 1844 a Ježíš vždy ztotožňuje konec jedné věci se začátkem jiné věci. Počátek dvou vidění o dva tisíce pět set dvaceti letech pošlapávání svatyně a zástupu a vidění o obnovení svatyně a zástupu nastal společně, avšak oddělen o dvě stě dvacet let, a když skončila, byla označena za skončená v druhé kapitole Abakuka, verši DVACET.

Při brzy přicházejícím nedělním zákonu se naplní několik proroctví. Jedním z těchto proroctví je prodlení vidění, jak je znázorněno ve druhé kapitole knihy Abakuk. Druhá kapitola knihy Abakuk ztotožňuje zkušenost jak hnutí prvního anděla, tak i třetího anděla. Obě hnutí jsou postavena tváří v tvář sporu o správnou biblickou metodologii, který probíhá mezi představiteli těchto hnutí a dříve vyvoleným lidem, jenž je v průběhu tohoto sporu mýjen.

Poselství, které mají strážci dějin třetího anděla hájit, je ztotožnění pravd (Millerových klenotů), jež byly nakonec znázorněny na dvou posvátných mapách z let 1843 a 1850. V průběhu sporu došlo ke zklamání, které vyznačilo oddělení mezi dvěma protikladnými třídami, a věrným bylo adresováno volání k hlubšímu zasvěcení. Poté Abakuk určuje rozlišení mezi dvěma třídami zapojenými do zkušebního procesu základních pravd. Tento zkušební proces, který byl znázorněn sporem mezi těmito dvěma třídami, plně skončí při brzy přicházejícím nedělním zákonu, právě tam, kde skončila druhá kapitola knihy Abakuk.

Avšak Hospodin je ve svém svatém chrámu; ať před ním umlkne celá země. Abakuk 2,20.

Pán náhle vstoupí do chrámu jednoho sta čtyřiceti čtyř tisíc a celá země se tehdy odmlčí, neboť antitypický Den smíření dospěje k soudu nad živými. Prorocké dějiny druhé kapitoly Abakuka končí brzy přicházejícím nedělním zákonem a Ježíš vždy ztotožňuje konec jedné věci se začátkem jiné věci.

Soud nad živými začal 11. září 2001, avšak soud je proces. Tento proces začíná domem Božím a poté dospívá k bodu, kdy soud přichází na ty, kteří jsou vně domu Božího. Když byly sraženy velké budovy města New Yorku, započal soud, znázorněný pečeticím andělem procházejícím Jeruzalémem a kladoucím znamení na ty, kteří vzdychají a nařikají nad ohavnostmi, jež se páchají v církvi, a také nad ohavnostmi páchanými v zemi. Při brzy přicházejícím nedělním zákonu Kristus dokončí dílo budování chrámu sto čtyřiceti čtyř tisíc a andělé zhoupci přivedou soud na Jeruzalém.

Sto čtyřicet čtyři tisíc je pak pozdviženo jako korouhev a začíná soud nad živými pro druhé stádo, představované Edómem, Moábem a předními syny Amónovými v Danielovi, kapitole jedenácté, verši čtyřicátém prvním.

Ať již uvažujeme o mileritském hnutí prvního anděla, nebo o mocném hnutí třetího anděla, úplné dějiny reformačního hnutí představují stupňující se zjevování pravdy, které vrcholí vylitím Ducha svatého. Vylití Ducha svatého je středobodem prorocství posledních dnů. Proto pošetilé panny nemají olej, zatímco moudré ano. Olej je déšť.

Říkají: Jestliže muž propustí svou ženu a ona od něho odejde a stane se ženou jiného muže, vrátí se k ní opět? Nebude ta země velice poskvrněna? Ale ty jsi smilnila s mnoha milenci; a přece se navrát ke mně, praví Hospodin. Pozdvihni své oči k návrším a pohleď, kde jsi nebyla obležena. Podél cest jsi na ně vysedávala jako Arab na poušti; a poskvrnila jsi zemi svým smilstvem a svou zlobou. Proto byly deště zadrženy a nebylo pozdního deště; měla jsi čelo nevěstky, odmítala jsi se stydět. Cožpak od této chvíle nebudeš ke mně volat: Můj Otče, tys vůdce mého mládí? Jeremjáš 3,1–4.

V tomto oddílu (a všichni proroci hovoří o posledních dnech) Bůh ukazuje, že jeho lid smilnil, až do té míry, že má čelo nevěstky. Nevěstkou posledních dnů je papežská moc a čelo představuje záměrné rozhodnutí. Boží lid posledních dnů je bezbožný, ale Bůh nabízí poslední výzvu, ačkoli dospěli do bodu, kdy učinili totéž rozhodnutí jako nevěstka. Vypěstovali si charakter představovaný čtvrtým pokolením, v němž jsou připraveni uctívat slunce, jak je to znázorněno ve čtvrtém pokolení v osmé kapitole Ezechiele.

„Nastal čas, aby pravé světlo zazářilo uprostřed mravní temnoty. Poselství třetího anděla bylo vysláno do světa, aby varovalo lidi před přijetím znamení šelmy nebo jejího obrazu na čelo či na ruku. Přijmout toto znamení znamená dospět ke stejnému rozhodnutí, k jakému dospěla šelma, a zastávat tytéž myšlenky, v přímém protikladu ke slovu Božímu. O všech, kdo toto znamení přijmou, Bůh praví: „Ten bude pít víno Božího hněvu, které je naléváno neředitelné do kalicha jeho rozhorlení; a bude mučen ohněm a sírou před svatými anděly a před Beránkem.““
Review and Herald, July 13, 1897.

Jeremiáš ztotožňuje Boží lid posledních dnů s těmi, kdo již nesou nevěstčino čelo. Jsou na pokraji přijetí znamení šelmy, neboť jsou „bezbožní“. V právě citovaném oddílu sestra Whiteová dále pokračuje:

„Jestliže vám bylo předloženo světlo pravdy, které zjevuje sobotu čtvrtého přikázání a ukazuje, že ve Slově Božím není žádný základ pro zachovávání neděle, a přesto se stále přidržujete falešné soboty a odmítáte světit sobotu, kterou Bůh nazývá ‚mým svatým dnem‘, přijímáte znamení šelmy. Kdy k tomu dochází? — Když uposlechnete nařízení, které vám přikazuje zanechat práce v neděli a uctívat Boha, ačkoli víte, že v Bibli není ani slovo, které by ukazovalo, že neděle je něčím jiným než obyčejným pracovním dnem, souhlasíte s přijetím znamení šelmy a odmítáte pečeť Boží. Jestliže toto znamení přijmeme na svá čela nebo na své ruce, musí na nás dopadnout soudy vynesené nad neposlušnými. Avšak pečeť živého Boha je vložena na ty, kdo svědomitě zachovávají sobotu Páně.“

„I viděl Bůh, že zlovolnost člověka na zemi je veliká a že každé zaměření myšlenek jeho srdce je ustavičně jen zlé.... Země pak byla porušená před Bohem a země byla naplněna násilím.... I řekl Bůh Noemovi: Konec všeho těla přišel přede mne; neboť země je skrze ně naplněna násilím; a hle, zahladím je i se zemí.“ Měli být vyhlazeni, protože poskvřnili zemi, kterou Bůh stvořil k tomu, aby se z ní těšil spravedlivý lid.

„Jako bylo za dnů Noé,“ prohlásil Kristus, „tak bude i za dnů Syna člověka.“ A není tomu tak? Každý, kdo nahlédne do denního tisku, může spatřit dlouhý seznam zločinů — opilství, krádeží, loupeží, zpronevěr, vražd. Někdy jsou vyvražďeny celé rodiny, aby mohly být uspokojeny touhy člověka po penězích nebo majetku, které mu nenáleží. Svět se skutečně stává takovým, jaký byl za dnů Noé, protože lidé zjevně nedbají Božích přikázání.“ Review and Herald, 13. července 1897.

Jeremiáš označuje Boží lid posledních dnů, který se chystá klanět slunci, a když tak činí, uvádí, že „dešťové přehánky byly zadrženy a nebylo pozdního deště; a měla jsi čelo nevěstky, odmítala jsi se stydět.“ „Bezbožní“ z Božího lidu v posledních dnech nepřijímají žádný pozdní déšť a odmítají se stydět, neboť jejich myšlenky se staly ustavičně zlými, jak to znázorňují dějiny Noema a také komory obrazotvornosti ve druhé ohavnosti v osmé kapitole Ezechiele.

Jeremiáš ukazuje nestoudné bezbožníky z Božího lidu v posledních dnech k tomu, aby „volali“ „od“ onoho „času“ k „vůdci“ svého „mládí“. Vůdcem mládí adventismu byly dvě desky Abakukovy a klenoty na nich znázorněné. Jedinou nadějí, jak se vymanit z bezbožnosti, která se chystá přivodit věčnou smrt bezbožným z Božího lidu v posledních dnech, je volat k Bohu, který byl vůdcem na počátku, jenž nastal v „čase konce“ roku 1798.

Otázkou v dějinách prvního či třetího anděla je, zda přijmete, či nepřijmete pozdní déšť. Pozdní déšť začal, když se národy rozhněvaly 11. září 2001.

„V oné době, zatímco se dílo spasení bude uzavírat, bude na zemi přicházet soužení a národy se budou hněvat, avšak budou zadržovány, aby nebránily dílu třetího anděla. V oné době přijde „pozdní déšť“ neboli občerstvení od přítomnosti Páně, aby dalo moc mocnému hlasu třetího anděla a připravilo svaté, aby obstáli v době, kdy bude vylito sedm posledních ran.“ Early Writings, 85.

„Pozdní déšť“, který je také označen jako „občerstvení“, započal, když se národy rozhněvaly, a v té době se „dílo spasení“ začalo uzavírat. Čtyři andělé ze Zjevení sedm zadržují čtyři větry, dokud není dokonáno zapečetění sto čtyřiceti čtyř tisíc, a v deváté kapitole Ezechiele je toto dílo znázorněno anděly, kteří kladou znamení na ty, kdo vzdychají a naříkají nad ohavnostmi páchanými v Jeruzalémě. Dne 11. září 2001 začali andělé závěrečné dílo kladení znamení na čela sto čtyřiceti čtyř tisíc.

Závěrečné dílo třetího anděla se uskutečňuje během vylití pozdního deště, jenž je také „občerstvením“, které je poselstvím.

Jimž řekl: Toto jest odpočinutí, v němž můžete dopřát odpočinku znavenému; a toto jest občerstvení. Ale nechtěli slyšet. Izajáš 28,12.

Poselství, které v Izajášovi odmítají slyšet, je poselství předávané koktavými jazyky a je zkušebním poselstvím, které představuje metodologii „řádek za řádkem“.

Ale slovo Hospodinovo jim bylo: příkaz za příkazem, příkaz za příkazem; řádek za řádkem, řádek za řádkem; zde trochu a tam trochu; aby šli a padli nazpět, aby byli zlomeni, polapeni do léčky a zajati. Proto slyšte slovo Hospodinovo, vy posměvační muži, kteří vládnete tomuto lidu, jenž je v Jeruzalémě. Protože jste řekli: Uzavřeli jsme smlouvu se smrtí a s peklem jsme v dohodě; až se přežene zátopa metly, nedolehne na nás; neboť jsme učinili lež svým útočištěm a pod nepravdou jsme se skryli. Izaiáš 28,13–15.

Slovo Hospodinovo, které je poselstvím odpočinutí a občerstvení (pozdního deště), a které způsobuje, že „půjdou a padnou nazpět a budou zlomeni a polapeni do léčky a zajati“, je dáno „mužům posměvačným, kteří vládou tomuto lidu, jenž je v Jeruzalémě“. Jeruzalém je místem, kde andělé znamenají ty, kteří vzdychají a naříkají, a staří muži, kteří zradili svou svěřenou odpovědnost, jsou první, kdo padnou.

„Znamení vysvobození bylo vloženo na ty, „kteří vzdychají a naříkají nade všemi ohavnostmi, které se v něm páchají“. Nyní vychází anděl smrti, znázorněný v Ezechiellově vidění muži se zbrojí k hubení, jimž je dán rozkaz: „Pobijte dočista staré i mladé, panny i malé děti i ženy; ale k žádnému muži, na němž je znamení, se nepřibližujte; a začněte od Mé svatyně.“ Prorok praví: „I začali od těch starců, kteří byli před domem.“ Ezechiel 9,1–6. Dílo zkázy začíná mezi těmi, kdo se prohlašovali za duchovní strážce lidu. Falešní strážníci jsou první, kdo padnou. Není nikoho, kdo by litoval nebo ušetřil. Muži, ženy, dívky i malé děti hynou společně.“ The Great Controversy, 656.

V příštím článku budeme pokračovat v pojednání o rozšíření poznání, k němuž došlo v roce 1989.

„Ten, který vidí pod povrch, který čte srdce všech lidí, říká o těch, jimž bylo dáno veliké světlo: ‚Nejsou zarmoucení ani zděšení pro svůj mravní a duchovní stav.‘ Ano, zvolili si své vlastní cesty a jejich duše nalézají zalíbení v jejich ohavnostech. I já vyvolím jejich poblouzení a uvedu na ně to, čeho se obávají; protože když jsem volal, nikdo neodpověděl; když jsem mluvil, neslyšeli; ale činili zlo před Mýma očima a vyvolili si to, v čem jsem neměl zalíbení.‘ „Bůh na ně pošle mocné blouzení, aby uvěřili lži,“ protože nepřijali lásku k pravdě, aby mohli být spaseni, „nýbrž našli zalíbení v nepravosti.“ Izajáš 66,3.4; 2 Tesalonickým 2,11.10.12.

„Nebeský Učitel se tázal: „Jaký silnější klam může oklamat mysl než předstírání, že stavíte na správném základě a že Bůh přijímá vaše skutky, zatímco ve skutečnosti mnohé věci provádíte podle zásad světské politiky a hřešíte proti Hospodinu? Ó, je to veliký podvod, okouzlující klam, který se zmocňuje mysli, když lidé, kteří kdysi poznali pravdu, zaměňují formu zbožnosti za jejího ducha a moc; když se domnívají, že jsou bohatí, zbohatli a nic nepotřebují, zatímco ve skutečnosti potřebují všechno.““ Testimonies, svazek 8, 249, 250.